

Tussen Monty Python en Haneke

- dinsdag 20 oktober 2009
-
- Auteur: Wouter Hillaert

Theater — MECHELEN - Voor compagnie Lodewijk/Louis is een idyllische camping het begin van een absurde thriller.

Van onze medewerker

Dat theater geen wiskunde is, tonen de exponentiële mogelijkheden die twee koppels op scène bieden. Sinds *Who's afraid of Virginia Woolf* zijn er wel een aantal vaste combinatieregels. Ook in *Camping Vaocluse* raakt een jonger paar, Bea en Bernard, in de klauwen van een ouder paar, Greet en Sabi. Interne relatieproblemen veroorzaken een vierkant van gehacketak en geflirt, terwijl de temperatuur naar een kookpunt stijgt.

De eigenheid van *Camping Vaocluse* in dat vaste dramatische schema ligt in de naïviteit van de personages. Ze hebben iets dierlijks. Hun ogen staan dommig, hun snuit trekt makkelijk samen. Openlijk voeren ze hun balts op, maar schichtig schrikken ze op bij het minste onraad. Achterdocht hebben ze in overvloed. Alleen doorzien ze zo weinig.

Greet en Sabi, de teruggetrokken eigenaars van de camping, beginnen de voorstelling in een konijnenpak. Gert Portael en Bob Van Impe staan wat tegen elkaar aan te schurken, in een nachtelijk ritueel dat nog zal terugkeren, maar duister blijft tot het eind. Iets tussen moordlust en paringsdrift moet het zijn. Bea (Iris Van Cauwenbergh) en Bernard (Yves De Pauw) komen op de camping logeren. Zij is licht neurotisch, hij heeft het vooral voor vogeltjes.

Hoe herkenbaar de ontmoetingen in de grond ook zijn, het duo De Pauw en Van Cauwenbergh speelt graag met vervreemdingseffecten. In hun debuut, *Voorbij de liefde* (2006), zag je de sleur van een koppel in repetitieve handelingen en met veel zwarte gaten ertussen. In *My flesh-my blood* ontdeedte die steriele benadering in een regelloze familietragedie met meer spelplezier. Steeds strijden de onbestemde grimmigheid van Michael Haneke en de absurde lol van Monty Python om het hoogste woord.

Nu, in *Camping Vaocluse*, op tekst van Roel Verniers, valt alles samen. Onvatbaar theater kan perfect toegankelijk zijn, bewijst Lodewijk/Louis. Het springt op die smalle koord met bizarre miscommunicatie, schijnbaar richtingloze dialogen en onnozeliteiten die verkocht worden als pure ernst. Ergens passeert zelfs een knipoog naar de Lange Wapper.

Toch zijn hier vooral spelers aan het werk, Gert Portael voorop. Met één oogopslag wisselt ze tussen paranoia en lust, tussen bleiren en bazig doen. De voorstelling is duidelijk vooral op de vloer tot stand gekomen, met veel improvisatie.

Dat zie je ook aan de blackouts van het licht tussen elke scène. Ze helpen de spanning en het mysterie vooruit, maar herleiden het geheel ook tot sketches met telkens een goeie punchline of cliffhanger. Diepgang hoef je hier niet te zoeken. Het is de eigenlijke ongerijmdheid van menselijk contact, het gebrek aan sociale mathematiek die *Camping Vaocluse* bespeelt. We hebben er hartelijk van genoten.

Gezien op de première op 2/10 in Mechelen. Tournee tot 18/12.